

A korábban az Atlanti Óceántól a Csendes Óceánig” címme[REDACTED]on megjelent, de be nem fejezett beszámoló sorozathoz tartozik ez a történet, ami immár biztosan nem marad folytatás nélkül.

Néha valóban páratlan emlékeknek és tapasztalatoknak a hangulatát éli újra át az ember, amikor sok évvel korábbi egzotikus kalandokra gondol vissza. Ilyenkor hallom a dzsungel hangját, érzem illatát, szagát, nedvességét, szűnni nem akaró lüktetését. Ilyenkor az emlékekkel együtt az érintetlen és szinte lakatlan természet minden kis rezdülésének moraja vissza tér. Egyre inkább törnek fel a megélt ingerek, érzések, érzelmek. Mintha a mai világunk nem is a valóság lenne. Pedig az! Ilyenkor tör fel a jelen hamis valótlan-sága és néha kegyetlen bizonyossága is. Sokszor elgondolkodom azon, mi lehet ma az akkor és ott, az amazonasi őserdőben megismert emberekkel? Vajon milyen sors várt rájuk? Voltak köztük teljesen elszigetelt törzsekben, egyszerű és boldog közösségben élő, nagyszerű emberek..

Sajnos eddig a "██████████" típusú halogatás miatt, semmilyen szinten nem sikerült megszerezni a régi VHS kazettákat, fényképeket, és a későbbi expedíciók során már SD-kártyákon rögzített felvételeket. Pedig már többször elkezdtem. Éppen olyan lelkesedéssel, ahogyan mostanában is. Olyankor persze előkerülnek más dokumentumok és féltve őrzött ereklyék is. Ilyen például az erről az expedíciónkról beszámoló korabeli olasz hírlap megsárgult oldalán megjelent tudósítás is ██████████. Vitathatatlan, hogy számos Amazoniában megélt kalandom közül az egyik legnehezebb, leginkább embert próbálóbb és egyben legszebb is, ez a megmérettetés volt.

Atlanti Óceántól a Csendes Óceánig,

Un percorso di cinquemila chilometri con molte incognite e una serie di rischi: l'iniziativa di Peter Jambor e Luca Novembre

di LEDA CESARI

Viaggio in Amazzonia Un'avventura che parte da Lecce

Bene che vada, saranno 5mila chilometri a passeggio tra Guyana, Brasile, Venezuela e Perù, da un capo all'altro dell'America latina. Ovvero rapide e caimani, serpenti velenosi e rischio malaria. O, peggio, la possibilità di tornare a casa con una qualche malattia sconosciuta, perché molte sono le specie di insetti non censite, laggiù.

Però Peter Jambor, ungherese trapiantato a Lecce e responsabile tecnico della società informatica "I & T", l'ha già fatto dieci volte, nonostante tutto, e si appresta a farlo di nuovo: attraversare l'Amazzonia. E stavolta si porta pure Luca Novembre: consulente aziendale leccese, l'amico del cuore. Che va preparando a questo viaggio da mesi: non è esattamente una passeggiata, attraversare l'Amazzonia. Nonostante lo sia.

Partenza martedì primo agosto, via Parigi, rientro (ipotetico) il 6 settembre, "stagione delle piogge permettendo": perché lì, nella giungla amazzonica, bene che vada sono strade sterrate e canoe per risalire il Rio delle Amazzoni e guardare l'Orinoco, ed eventualmente qualche "aiutino": giusto qualche piccolo aereo, tanto per superare i tratti più impervi del tragitto, ma la regola sarà scarpinare. Sennò che senso avrebbe? Invece un senso preciso ce l'ha, un viaggio del genere, deve averlo: ad esempio farti capire che basta poco, per sopravvivere: appena un Gps per impedirti di inoltrarti là dove il ritorno a casa non è contemplato, e sicuramente un telo antizanzare o un cappello da legionario, di quelli con la "tendina" sulla spalla, perché il sole delle Ande ti

brucia pure il collo, appena lo lasci fare. O, ancora, un sacco da spazzatura da 120 litri, indispensabile per metterci lo zaino quando piove o sei su una rapida, e magari una lente di ingrandimento per accendere il fuoco alla maniera degli antichi esploratori quando l'accendino fa cilecca. E poi, ovviamente, qualche arma segreta: ad esempio l'aggeggio mutuato da un esercito "di cui è meglio non fare il

nome", ridacchiano i due prossimi camminatori amazzonici: l'aggeggio che permette di cavare l'acqua dal fango. O, ancora, un bel telefono satellitare per chiamare la famiglia quando la nostalgia brucia. Ma va comunque peggio a chi resta a casa: "Come sto quando lui è via? Preoccupata", rivela Andrea, la moglie di Peter. Preoccupata: perché una volta è andata con lui, e sa cosa vuol dire.

Supertecnologia e rimedi antichi, come aglio e peperoncino a volontà per aumentare le difese immunitarie, per un viaggio che rivoluziona tutte le gerarchie consumistiche della tua vita precedente, e non solo: nulla è come prima, quando torni a casa, non la tua testa né il tuo fisico, che avrà certamente smaltito un bel po' di adipe in eccesso, "e sei ringiovanito di cinque anni, perché diventi più solare

e ottimista". E anche perché anche mangiare diventa difficoltoso, quando sei immerso in un'impresa come la Passeggiata Transamazzonica. Perché ovviamente non è che sia disseminata di Ipercoop, la strada - solo villaggi costeggiano il percorso coast-to-coast - né tanto meno puoi immaginare di portarti le provviste nello zaino: quel peso continuo sulle spalle serve a sorreggere ben altro equipaggiamento, rispetto al quale anche nutrirsi diventa problema secondario.

Caccia e pesca, quindi, frutta raccolta per strada, magari anche qualche caimano, "che sa di pescespada", avverte Peter. Nulla di troppo complicato, comunque: perché quando sei nella giungla, a migliaia di chilometri dalla cosiddetta civiltà, "al cospetto delle stesse cose che hanno visto i tuoi antenati, anche un mal di denti può diventare una questione seria".

Figurarsi un attacco di panico, ad esempio: roba da compromettere l'intera spedizione, ed è per questo che occorre prepararsi, attrezzandosi al meglio. Ma servono molti soldi, per questo. Così sono stati salutati con grande favore gli aiuti di aziende che hanno voluto sponsorizzare l'impresa. Così saranno i benvenuti tutti gli eventuali contributi, in qualsiasi forma essi giungano: denaro o apparecchiature elettroniche. Per adesso tre sponsor ci sono già, e sono "Sh@lan srl" (intelligenza artificiale applicata e energie rinnovabili) e "Solving" di Lecce, nonché il ristorante "Villa Alessandra" di Lequile (ma anche "Ksb Association", ente no-profit che si occupa di sport, cultura e ecologia, ha fatto la sua parte).

Maggiori informazioni sulla spedizione sul sito www.amazzonia.petinet.net.

Un'immagine di una foresta amazzonica. Il viaggio che Jambor e Novembre hanno programmato include diversi rischi ma ha già suscitato molto interesse. Una prova fisica che, come si può immaginare, avrà anche un effetto psicologico. Maggiori informazioni sulla spedizione e sulle sue motivazioni si possono trovare sul sito Internet www.amazzonia.petinet.net.

2007-ben, Luca barátommal, egy bevállalós expedíciót sikerült szerveznünk és végig is

csinálnunk.

Dél-Amerikát keletről -nyugatra "meghódítva" és nagyrészt az amazóniai őserdőn és annak nagy vizein (Amazonász folyón és annak "társain") át, az azt követő sivatagok (Nazca) és az Andok átszelésével.

Az utazás első állomáshelye, mint szinte minden Dél-Amerikát érintő kaland során, Francia Guyana, aminek akkor a Fővárostól (Cayenne) légvonalban kb. 40 km-re már az őserdőbe rejtőzködő kicsiny repterére érkezve nem maradt más, mint átkelni a folyón és a Brazil "határhoz", Olapoque kisvároskához érve kezdődhetett az expedíció szinte tervezhetetlen első szakasza. Azóta már híd íveli át a folyót.

Persze ehhez előbb el kellett jutni Cayenneből az őserdőben rejtőzködő, határmenti pici reptér irányába. Akkoriban még csak tervezték a mára már megépült utat. Szerencsére arrafelé nem nagy dolog a kisrepülőkkel való bevásárló körút, így nekünk is mindig sikerült "fuvart fognunk". Persze akadt olyan alkalom is, amikor a rakományon gubbasztva, kézzel tartottuk a légi lélekvesztő ajtaját, hogy ki ne nyíljon.

A szösszenetnyi szárnyalás és a folyó átszelése után a Brazil "határon" átkelve, megkezdhattuk az expedíciót a dzsungelben kígyózó földúton elindulva a "██████████" felé.

Régi ismerősöm volt már ez a kígyó, ami utat vág magának az őserdőben. Jó barátként néztem le rá a levegőből. Amikor elkezdték megépíteni az általa hagyott nyomvonalon az aszfaltos utat, hát kicsit (nem igaz, nagyon) fájt is a szívem. Az a sáros, hidak nélküli, vörös, máskor meg poros, soha véget érni nem akaró kígyó addigra már többször vonszolt át engem az őserdőn vagy az őserdők felé, miközben magán hordozta annak minden varázsát.

Még ez, a Lucaval közösen átélt, szó szerint túlélő túránk előtt sok évvel korábban, (az [redacted] amazóniai út]alkalmával, az akkor 3 éves kisfiam és Feleségem is velem volt.

Miközben velük, akkor még rendhagyó módon várakoztunk a “fuvarra”, kisfiam a dzsungelben bujkáló reptér “XXXXXXXXXX” árválkodó, akkor éppen üres kispadon aludt. Jártam arra azóta többször. Legutóbb, még annyi év távlatában sem változott semmi. Ezt a képet 17 évvel később készítettem. Mintha az a pad még most is őrá várna. Nem tudom mit és miről álmodhatott, de számomra akkor és ott vált egyértelművé, hogy az őserdő és a benne lakozó őserő soha többé nem fog elengedni, bármit is tartogat a jövő a számomra.

Amíg mi vártuk, hogy megérkezzen a gép, ami elvisz minket (akkor éppen az ellenkező irányba, Francia Guyana fővárosa felé), ő ott aludt azon a padon, kedvenc játéktraktorja a pad alá hullott és lehet, hogy talán először életében repülőgépekről álmodott. Ezek az első kalandok sok minden miatt mind a hármunkban mély nyomot hagytak. Olyanokat is, amikre csak most ismerünk rá. Én akkor örök szövetséget kötöttem Amazóniával, Braziliával, Dél-Amerikával. Soha nem fogom megtudni, hogy az a három éves kisfiú miről álmodott, de azt ő is érezhette, hogy akkor éppen valami fontos dolog történik velünk. Ő azóta hivatásos pilóta lett és immár feleségével és gyermekeivel együtt járja a világot.

2007-ben tehát, Lucaval is ide érkeztünk meg, a Brazil határ felé közeledve. Igaz, akkor már négy keréken vágunk neki , de azért az ikonikus reptéri bódét meglátogattuk.

Akkor még nem tudtuk, hogy a kígyó hamar felfalja a kicsi, de Braziliában elterjedt 4×4-es pickupunkat, amit egy “acampamento”-nál platóra raktunk, hogy hazatérhessen. [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Dél-Amerika országokat átívelő átszelése 43 napot vett igénybe, a kontinens Atlanti-óceán felőli partjától Limáig, a Csendes-óceánig. Gyalog, lovon, jeepen, teherautók platóján, farönkből készült csónakokban, és rengeteg jó ember segítségével.

Az expedíció során találtunk sziklákra véset, sziklába vágott érdekes rajzokat, ábrázolásokat, amelyeket valószínűleg nagyon, de nagyon régen készítettek. Oda egy későbbi brazil-venezuelai, északról déli irányba vonuló dzsungeltúra során vissza is tértünk. Igaz már más volt az útitársam. Ugyanis mire hazaértünk, minden előzetes óvintézkedés ellenére kiderült, hogy Luca maláriás lett. Többet nem akart arrafelé járni. Nekem a sok és igencsak vad környezetben tett mélyrepülésem ellenére sem sikerült soha ez a mutatvány.

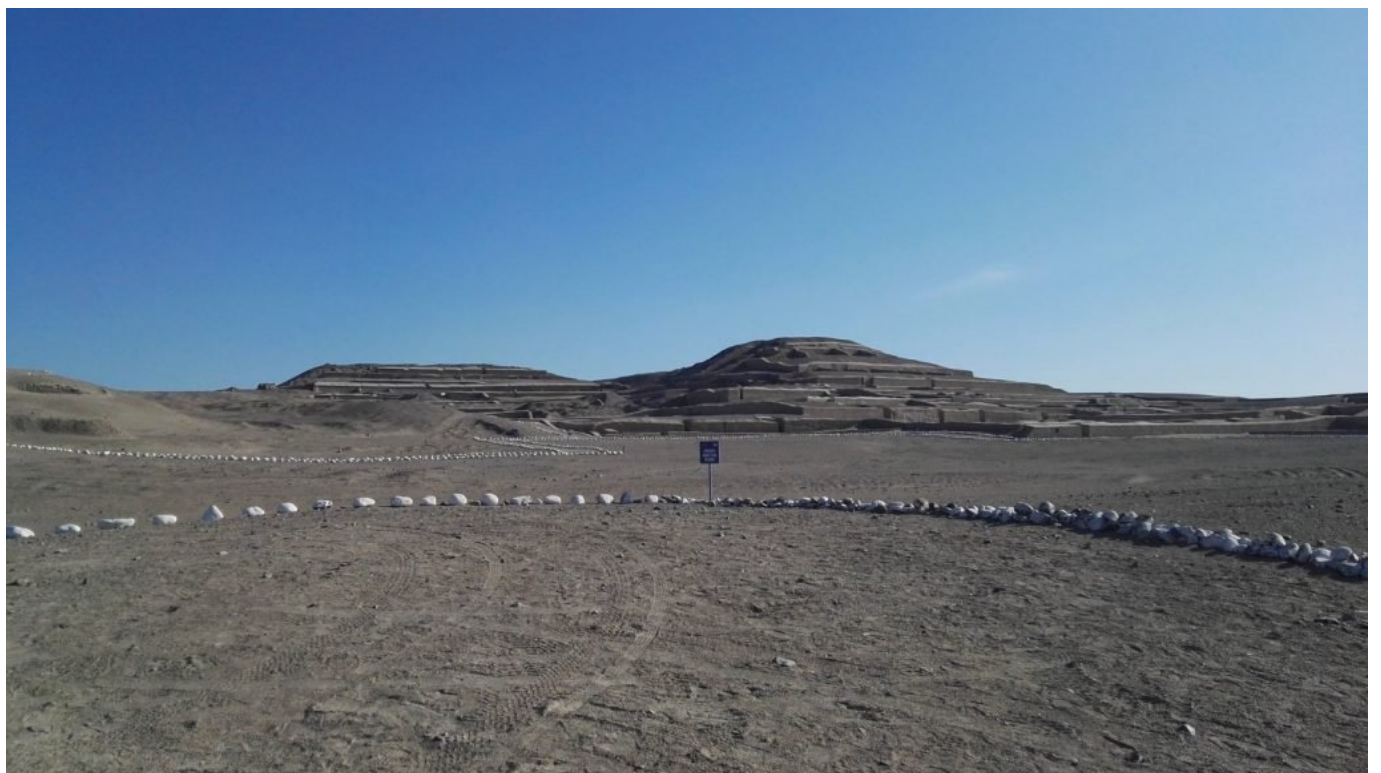
Amikor az észak-brazil államokat már átszelve, a perui Nazca sivatagból kezdtünk kiérni az Andok lábához, egy furcsa régészeti ásatásba “botlottunk”.

Szerencsénk volt. Ezt az akkori expedíciónkat egy dél-olaszországi (Lecce) egyetem is támogatta, amiért cserében pontos helymeghatározással dokumentáltuk az amazóniai, ún. halszálkás erdőírtást. Így, amikor kiderült, hogy a szigorúan elzárt területen olasz kutatók dolgoznak, kicsit visszaéltünk az egyetemi kapcsolatokkal. A kutatók kíséretében megtekinthettük, az akkor még fel sem tárt Cahuachi-piramisokat. Ezen a 24 négyzetkilométeren az azt követő közel 10 évben, 2016-ra 36 piramist tártak fel a Nazca-tól nyugatra Pueblo Viejo maradványain túl található területen.

Azóta ott régészeti lelőhely és látogatható nemzeti park is létre lett hozva. Mi már 2007-ben csodájára járhattunk, hogy a sivatagban szabadkézzel is megfogható volt a régmúlt. Azokat a tárgyi és emberi maradványokat ma látogatók ezrei csodálhatják meg. Maradandó élmény volt, ahogyan a lelőhely nyers és érintetlen atmoszférája a lelkünkbe hatolt.

Az ásatás leletei és a piramisok, alapos archeológiai és más tudományos vizsgálatok után, ma már rendezett környezetben tekinthetők meg.

Ez az időutazás egyelőre most megszakad, de folytatás minden bizonnyal érkezik, hiszen az őserdő, és a dél-amerikai tájak, kultúra, szokások és emberek bennem hagyott nyoma és emléke arra ösztönöz, hogy ezeket az élményeket másokkal is megosszam. Sajnos az első expedíció óta (1992) több olyan helyen is jártam, ahol az Őserdő helyén már kiégett legelő van. Ebben a pusztításban Bolsanaro elnöknek is benne volt a keze. Róla egyébként, nem is olyan régen, egyik véleménycikk második felében, egy világot bejárt botránya miatt is írt a hir8.com.

Megoldva? Újabb rejtély a leggazdagabb magyar körül.